

Quan del Pirineu altiu
Fades i goges fugiren,
Pel Ter, tot baixant, baixant,
Prop Canet es detenien.

-Quin paratge tan hermós!
-exclama la regina.
-El cel és blau a bell doll
I vessa llum diamantina.

L'aire és suau i perfumat,
La terra verda catifa,
I no és tan fosca la nit,
Puix que tants estels hi brillen.

A aquí quedem-nos, doncs,
Prop la mar esmaragdina,
I a redós de l'alt Montgrí
Que la planúria domina.

I posant-se a treballar
Coratjoses i amb porfia,
El llac feren, i els jardins
Que la planúria domina.

On sempre les belles flors
Van vessant perfums divines,
I desgranen els ocells
Cants nodrits de melodies.